Rocznik 1935. Nr. 22.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 1-go czerwca 1935 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor w z.: Orliński, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Chorzów 409 11.

Treść.

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 21 lutego 1935 r.
o pielęgniarstwie
(Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 199.)

I. Wykonywanie praktyki pielęgniarskiej.

Art. 1.

Przez praktykę pielęgniarską rozumie się zawodowe wykonywanie następujących czynności:

a) pielęgnowanie chorych w zakładach leczniczych i domach prywatnych.

b) wykonywanie zleceń lekarza przy chorych,

c) pracę w zakładach leczniczych, instytucjach zapobiegawczych, zakładach opiekuńczych, insytucjach społecznych, szkołach, zakładach przemysłowych oraz domach prywatnych w zakresie szerzenia higjeny ogólnej i osobistej, zwalczania epidemji oraz zapobiegania chorobom.

Art. 2.

1. Do wykonywania praktyki pielęgniarskiej uprawnione są jedynie osoby, które uzyskały prawo praktyki pielęgniarskiej na zasadzie ustawy niniejszej. Osobom tym przysługuje również wyłączne prawo używania tytułu pielęgniarki.

2. Nadzór nad wykonywaniem praktyki pielęgniarskiej należy do Ministra Opieki Społecznej.

Art. 3.

1. Prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej może być stałe lub czasowe.

2. Stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej mają osoby, które posiadają obywatelstwo polskie i dyplom szkoły pielęgniarstwa, przewidziany w art. 10 i 11.

3. Minister Opieki Społecznej może nadać stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej osobom, posiadającym obywatelstwo polskie, które ukończyły zagranicą szkołę pielęgniarstwa, uznaną przez Ministra Opieki Społecznej za równorzędną z polskiemi szkołami pielęgniarstwa.

4. Czasowe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej może nadać Minister Opieki Społecznej:

1. w drodze wyjątku osobom, nie posiadającym obywatelstwa polskiego, jeżeli:

a) ukończyły przed wejściem w życie ustawy niniejszej polską dwuletnią szkołę pielę-

gniarstwa, posiadającą statut i program, zatwierdzone przez właściwe ministerswo lub

b) ukończyły szkołę pielęgniarstwa, przewidzianą w art. 10 i 11, lub też

c) ukończyły zagranicą szkołę pielęgniarstwa, uznaną przez Ministra Opieki Społecznej za równorzędną z polskiemi szkołami pielęgniarstwa, przyczem może on uzależnić nadanie uprawnień od zdania egzaminu z pewnych przedmiotów w jednej z polskich szkół pielęgniarstwa;

2. w czasie wojny, epidemji lub innych klęsk społecznych, osobom, nie mającym uprawnień do wykonywania praktyki pielęgniarskiej, lecz posiadającym przeszkolenia sanitarne lub doświadczenie w zakresie pielęgnowania chorych. Minister Opieki Społecznej może ograniczyć prawa tych osób do częściowego wykonywania praktyki pielęgniarskiej.

Art. 4.

Prawa wykonywania praktyki pielęgniarskiej nie mogą uzyskać osoby:

a) pozbawiona własnej woli z powodu choroby psychicznej przez czas trwania ubezwłasnowolnienia,

b) sądownie pozbawione praw publicznych i obywatelskich praw honorowych — do chwili odzyskania tych praw,

c) dotknięte chorobą, niebezpieczną dla otoczenia.

Art. 5.

1. Przed przystąpieniem do wykonywania praktyki pielęgniarskiej pielęgniarki obowiązane są do zarejestrowania się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, składając dowody posiadanych uprawnień oraz świadectwo zdrowia; władza ta wydaje pielęgniarkom pisemne zaświadczenia o uprawnieniu do wykonywania praktyki pielęgniarskiej.

2. Pielęgniarki obowiązane są do zawiadamienia powiatowej władzy administracji ogólnej o każdorazowej zmianie stałego miejsca wykonywania praktyki pielęgniarskiej i adresu.

3. Zasady i sposób przeprowadzenia rejestracji pielęgniarek określi Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 6.

Pielęgniarka traci prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej:

a) w razie utraty obywatelstwa polskiego, z wyjątkiem przypadku, gdy utraci je na skutek poślubienia cudzoziemca,

b) w razie ubezwłasnowolnienia z powodu choroby psychicznej, na czas trwania ubezwłasnowolnienia,

c) w razie orzeczenia wyrokiem sądowym utraty prawa wykonywania praktyki pielęgniarskiej.

2. W przypadku, gdy z powodu choroby psychicznej pielęgniarki wykonywanie przez nią praktyki pielęgniarskiej może zagrażać niebezpieczyństwem dla życia i zdrowia osoby pielęgnowanej, wojewódzka władza administracji ogólnej władna jest na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej zawiesić pielęgniarkę w prawie wykonywania praktyki pielęgniarskiej na czas trwania tej choroby.

3. W razie zachorowania pielęgniarki na przewlekłą chorobę zakaźną, niebezpieczną dla otoczenia, lub stwierdzonego nosicielstwa czasowego albo trwałego, wojewódzka władza administracji ogólnej władna jest na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej i przeprowadzonego badania bakterjologicznego zawiesić pielęgniarkę w prawie wykonywania praktyki pielęgniarskiej na czas choroby lub nosicielstwa, albo ograniczyć jej czynności do prac niezagrażających zdrowiu otoczenia.

4. Wykonywanie praktyki pielęgniarskiej wbrew postanowieniom ust. (2) i (3) jest wzbronione.

5 W razie uchylenia się pielęgniarki od stawienia się przed komisją lekarską, wojewódzka władza administracji ogólnej może wzbronić jej wykonywania praktyki pielęgniarskiej do czasu stawienia się przed komisją.

6. Na żądanie zainteresowanej pielęgniarki, wniesione w ciągu 14 dni od dnia doręczenia jej orzeczenia komisji lekarskiej, wojewódzka władza administracji ogólnej zarządza ponowne badanie jej przez wymienioną komisję.

7. Skład komisji, sposób jej powoływania i tryb urzędowania określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 7.

1. Pielęgniarka obowiązana jest do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czem się dowie w związku z wykonywaniem praktyki pielęgniarskiej.

2. Od obowiązku zachowania tajemnicy pielęgniarka zwolniona jest:

a) w stosunku do lekarza, pod którego opieką chory pozostaje,

b) gdy ciąży na niej z mocy przepisów prawa obowiązek doniesienia władzy,

c) w pracy higjeniczno-zapobiegawczej w stosunku do władz przełożonych.

Art. 8.

Pielęgniarki zaliczają się do kategorji pracowników umysłowych i korzystają z praw i obowiązków, ustawowo przepisanych dla tej kategorji pracowników.

Art. 9.

Ustawa niniejsza nie narusza w niczen praw osób, uprawnionych do wykonywania praktyki lekarskiej, felczerskiej i położniczej.

II. Szkoły pielęgniarstwa.

Art. 10.

1. Państwowe, publiczne i prywatne szkoły pielęgniarstwa mogą byś otwierane i prowadzone tylko na podstawie zezwolenia Ministra Opieki Społecznej.

2. Minister Opieki Społecznej ustali w drodze rozporządzenia warunki, niezbędne dla uzyskania zezwolenia na otwarcie szkoły pielęgniarstwa.

Art. 11.

1. Minister Opieki Społecznej zatwierdza statut szkoły pielęgniarstwa, regulamin rady szkolnej, program i system nauczania, regulamin egzaminu końcowego i wzór dyplomu.

2. Nauczanie w szkole pielęgniarstwa winno trwać przynajmniej dwa i pół lat.

3. Przepisy, dotyczące statutów, regulaminów oraz programu nauczania, zostaną ustalone w drodze rozporządzenia przez Ministra Opieki Społecznej.

Art. 12.

Szkoły pielęgniarstwa mogą być zakładane jedynie w miejscowościach, które posiadają odpowiednie warunki do szkolenia uczennic tak teoretycznego, jak i praktycznego w pielęgnowaniu chorych i opiece społeczno-higjenicznej.

Art. 13.

Szkoły pielęgniarstwa obowiązane są do utrzymywania internatów dla swych uczennic. Zamieszkiwanie uczennic poza internatem jest wzbronione. Wyjątki dopuszczalne są tylko dla uczęszczających do szkół pielęgniarstwa sióstr zakonnych, którym reguła zabrania mieszkania poza zgromadzeniem zakonnem.

Art. 14.

1. Dyrektorkę szkoły pielęgniarstwa zatwierdza Minister Opieki Społecznej.

2. Szczegółowe warunki, którym powinna odpowiadać dyrektorka szkoły pielęgniarstwa, określi rozporządzenie; w każdym razie musi ona posiadać prawo do wykonywania praktyki pielęgniarskiej.

3. Ze stanowiskiem dyrektorki nie wolno łączyć innych stałych zajęć zarobkowych.

4. Minister Opieki Społecznej może zarządzić usunięcie dyrektorki, nieprzestrzegającej obowiązujących przepisów i postanowień statutu szkoły.

5. Nad wykonaniem programu nauczania czuwa złożona z lekarzy i pielęgniarek rada szkolna, której skład i zakres działania ustali regulamin.

Art. 15.

1. Warunki, którym winny odpowiadać kandydatki, wstępujące do szkół pielęgniarstwa, są następujące:

a) ukończone przynajmniej gimnazjum lub wykształcenie, uznane przez władze właściwe jako równorzędne,

b) ukończony 18, a nie przekroczony 30 rok życia,

c) odpowiednie właściwości psychiczne i uzdolnienie fizyczne,

d) nieskazitelna przeszłość.

2. Minister Opieki Społecznej może na wniosek dyrektorki szkoły pielęgniarstwa zezwolić w drodze wyjątku na przyjęcie kandydatki, która przekroczyła 30 rok życia.

Art. 16.

Ministrowi Opieki Społecznej przysługuje prawo zamknięcia szkoły pielęgniarstwa:

a) jeżeli jest prowadzona niezgodnie z ustawą niniejszą, przepisami wydanemi na jej podstawie lub ze statutem, regulaminem i programem naukowym,

b) w przypadku, gdy nauczanie lub wychowanie uczennic odbywa się w duchu nielojalnym dla Państwa, względnie gdy szkoła nie przeciwdziała skutecznie szkodliwym pod względem wychowawczym wpływom na uczennice.

Art. 17.

1. Minister Opieki Społecznej sprawuje nadzór nad szkoleniem kandydatek do zawodu pielęgniarskiego, a w miarę potrzeby zarządza przeszkolenie pielęgniarek oraz osób, wymienionych w art. 20 ust. 3 i 4, na okresowych kursach uzupełniających.

2. Uprawnienia te może Minister Opieki Społecznej przekazać w całości lub części wojewódzkim władzom administracji ogólnej.

Art. 18.

1. Minister Opieki Społecznej ustala w drodze rozporządzenia oznakę ukończenia szkoły pielęgniarstwa i wzory mundurów dla pielęgniarek.

2. Noszenie przez osoby nieuprawnione ustalonego munduru i oznaki jest wzbronione.

III. Postanowienia przejściowe.

Art. 19.

Równoznaczne z dyplomem szkoły pielęgniarstwa, przewidziane w art. 10 i 11, są:

1) uzyskane przed wejściem w życie ustawy niniejszej:

a) świadectwo ze złożonego państwowego egzaminu pielęgniarskiego w myśl rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie państwowych egzaminów pielęgniarskich z dnia 27 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1049), zmienionego rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 6, poz. 38),

b) świadectwo złożenia egzaminu pielęgniarskiego w myśl wydanych przez b. państwa zaborcze przepisów, obowiazujących na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego,

c) świadectwo ukończenia szkoły pielęgniarstwa Stowarzyszenia Pań Ekonomek św. Wincentego á Paulo w Krakowie,

2) świadectwo złożonego egzaminu pielęgniarskiego, uzyskane z zgodnie z art. 20 ustawy niniejszej.

Art. 20.

1. Egzaminy, uprawniające do uzyskania prawa praktyki na zasadzie art. 19 pkt. 2, odbywać się będą w ciągu lat czterech od wejścia w życie ustawy niniejszej przed komisją egzaminacyjną przy urzędach wojewódzkich.

2. Program, terminy egzaminów i sposób przeprowadzenia egzaminów oraz skład komisji egzaminacyjnej ustali Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

3. Do egzaminu dopuszczone będą osoby, posiadające obywatelstwo polskie, które przed wejściem w życie ustawy niniejszej:

a) ukończyły dwuletnią szkołę pielęgniarstwa o zatwierdzonym przez właściwe ministerstwo statucie i programie,

b) ukończyły szkołę pielegniarstwa, zatwierdzoną w myśl wydanych przez b. państwa zaborcze przepisów, obowiązujących na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnoląśkiej części województwa śląskiego,

c) ukończyły najmniej sześciomiesięczne kursy pielęgniarskie i wykażą się dwuletnią pracą zawodową pielędniarską,

d) wykażą się pięcioletnią pracą zawodową pielęgniarską szpitalną lub higjeniczno-zapobiegawczą, przyczem kursy pielęgniarskie mogą być zaliczone, jako praca zawodowa pielęgniarska, licząc jeden miesiąc kursu za 6 miesięcy pracy zawodowej. Minister Opieki Społecznej ustali w drodze rozporządzenia, które kursy mogą być zaliczone, jako praca zawodowa,

e) wykażą się czteroletnią pracą zawodową pielęgniarską, pod warunkiem uzupełnienia brakującego roku pracy zawodowej przez odbycie kursu, wymienionego w art. 17.

4. Ponadto do egzaminu dopuszczone będą osoby, posiadające obywatelstwo polskie, znajdujące się w okresie próbnym (postulacie) lub nowicjacie, zgłoszone przez zgromadzenia zakonne w ciągu 3 miesięcy od wejścia w życie ustawy niniejszej, pod warunkiem, że przed przystąpieniem do egzaminu przejdą przeszkolenie, które ustali rozporządzenie wykonawcze, i w czasie składania egzaminu będą należały do zgromadzenia zakonnego.

5. Osobom, które posiadają warunki do przystąpienia do egzaminu pielęgniarskiego, wojewódzka władza administracji ogólnej wyda, do czasu złożenia egzaminu, czasowe zezwolenie na wykonywanie praktyki pielęgniarskiej, nie dłużej jednak, jak do dnia 1 stycznia 1939 r.

IV. Postanowienia karne.

Art. 21.

1. Winni przekroczenia art. 5 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 4 i art. 10 podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 złotych lub jednej z tych kar, jeżeli za czyny te nie grozi kara surowsza.

2. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

V. Postanowienia końcowe.

Art. 22.

Ilekroć przepisy ustawy niniejszej mówią o pielęgniarkach, uczennicach, dyrektorkach i kandydatkach do szkół pielęgniarskich oraz o siostrach zakonnych, przepisy te dotyczą również pielęgniarzy, uczniów, dyrektorów i kandydatów do szkół pielęgniarskich oraz braci zakonnych.

Art. 23.

Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają szczególnych uprawnień, przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach i granicach, w umowach tych ustalonych.

Art. 24.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwemi ministrami.

Art. 25.

1. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, normujące wykonywanie praktyki pielęgniarskiej, a w szczególności przepisy o państwowych egzaminach pielęgniarskich.

Prezydent Rzeczypospolitej
(—) I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów
(—) L. Kozłowski

Minister Opieki Społecznej
(—) Jerzy Paciorkowski.

2.

Obwieszczenie.

Radca sierot obwodu IX. pan Maksymiljan Graupe został na skutek wniesionej prośby zwolniony z urzędu radcy sierot.

Funkcje radcy sierot obwodu IX. przydzielono p. Piotrowi Kampie, dotychczasowemu stałemu zastępcy radcy sierot.

Wielkie Hajduki, dnia 24 maja 1935 r.

Naczelnik gminy
w z.
(—) Trójca.

Odbito w Drukarni E. Leksan Świętochłowice, ul. Bytomska Nr. 23. Telefon: 411-10